

RO

RO

RO

COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 9.2.2011
COM(2011) 47 final

**COMUNICARE A COMISIEI
CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU**

**Al doilea raport privind punerea în aplicare și funcționarea regimului specific micului
trafic de frontieră instituit prin Regulamentul nr. 1931/2006**

COMUNICARE A COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

Al doilea raport privind punerea în aplicare și funcționarea regimului specific micului trafic de frontieră instituit prin Regulamentul nr. 1931/2006

1. INTRODUCERE

Regulamentul din 2006 de stabilire a normelor referitoare la micul trafic de frontieră la frontierele terestre externe ale statelor membre¹ permite aplicarea unei derogări de la normele generale privind controalele la frontieră stipulate în Codul Frontierelor Schengen pentru persoanele care locuiesc în zonele de frontieră. Scopul este de a preveni crearea unor bariere în calea schimburilor comerciale, sociale și culturale sau a cooperării regionale cu țările vecine. Regulamentul autorizează statele membre să încheie acorduri bilaterale cu țările vecine din afara UE, cu condiția ca aceste acorduri să respecte în totalitate parametrii stabiliți prin regulament.

În primul său raport privind funcționarea regimului specific micului trafic de frontieră², Comisia afirma că „informații mai cuprinzătoare vor deveni disponibile treptat, pe măsură ce vor fi puse în practică din ce în ce mai multe acorduri. Comisia este dispusă să prezinte Parlamentului European și Consiliului un nou raport privind punerea în aplicare și funcționarea regimului specific micului trafic de frontieră în cel de-al doilea semestru al anului 2010.”

Comisia a solicitat statelor membre informații privind aplicarea și efectele regimului specific micului trafic de frontieră. Acest al doilea raport a fost întocmit pe baza răspunsurilor furnizate de optsprezece state membre. Șase state membre (Țările de Jos, Italia, Republica Cehă, Grecia, Cipru și Bulgaria) nu au răspuns. Cu toate acestea, statele membre care nu au frontiere terestre externe sau care nu intenționează să încheie acorduri privind micul trafic de frontieră nu au formulat observații de ordin general privind punerea în aplicare și funcționarea regimului specific micului trafic de frontieră.

2. CONSULTĂRI ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 13 DIN REGULAMENTUL PRIVIND MICUL TRAFIC DE FRONTIERĂ

Secțiunea de față oferă o actualizare a situației existente în ceea ce privește acordurile bilaterale de la primul raport din iulie 2009.

2.1. Acorduri în vigoare

De la adoptarea regulamentului, au intrat în vigoare patru acorduri privind micul trafic de frontieră: Ungaria – Ucraina în ianuarie 2008, Slovacia – Ucraina, în septembrie 2008, Polonia – Ucraina, în iulie 2009, și România – Moldova, în octombrie 2010. Doar acordul dintre România și Moldova respectă pe deplin Regulamentul privind micul trafic de frontieră. Celelalte acorduri fie prevăd o zonă de frontieră care depășește suprafața permisă de regulament (Ungaria – Ucraina; Slovacia – Ucraina, deși într-o zonă limitată), fie impun

¹ Regulamentul nr. 1931/2006 din 20 decembrie 2006; JO L 29, 3.2.2007, p.3.

² COM (2009) 383 final din 24 iulie 2009.

obligativitatea unei asigurări medicale de călătorie, ceea ce contravine regulamentului (Polonia – Ucraina).

În plus, Slovenia și Croația au un acord bilateral de cooperare privind traficul de frontieră care datează din 2001 și care este incompatibil cu regulamentul în mai multe aspecte importante³. Comisia a solicitat în mod repetat Sloveniei să modifice acordul pentru a-l alinia la regulament. Cu toate acestea, Comisia nu a fost informată cu privire la nicio astfel de modificare și nici nu a primit un calendar pentru vreo modificare planificată.

Acordul privind micul trafic de frontieră dintre Austria și Liechtenstein va lua sfârșit, întrucât Liechtenstein urmează să adere la spațiul Schengen.

2.2. Acorduri care vor intra în vigoare în scurt timp

- Polonia – Belarus

Comisia a fost consultată cu privire la un proiect de acord și a indicat că obligația de a deține o asigurare medicală de călătorie impusă pentru trecerea frontierei nu este compatibilă cu regulamentul. Nu a fost furnizată o hartă a zonei de frontieră belaruse; așadar, a fost imposibil să se evalueze dacă în zona respectivă se respectă regulamentul. Proiectul de acord nu a fost modificat. Polonia și Belarus au semnat acordul la 12 februarie 2010. Procedurile de ratificare sunt în curs în ambele țări. Acordul este prevăzut a intra în vigoare la începutul anului 2011.

- Letonia – Belarus

În august 2009, un proiect de acord între Letonia și Belarus a fost transmis în vederea consultării. Comisia a remarcat două incompatibilități cu regulamentul: cerința de a deține o asigurare medicală de călătorie, precum și lipsa unei condiții obligatorii de a face dovada rezidenței în zona de frontieră și a motivelor legitime pentru trecerea frecventă a frontierei. În decembrie 2010, Letonia a informat Comisia că acordul a fost semnat la 23 august 2010 și că l-a ratificat în octombrie 2010. Proiectul de acord nu a fost modificat.

- Lituania – Belarus

Comisia a fost consultată cu privire la un proiect de acord și a considerat că acesta respectă regulamentul. Lituania și Belarus au semnat acordul privind micul trafic de frontieră la 20 octombrie 2010. Procedurile de ratificare sunt în curs. Acordul este prevăzut a intra în vigoare în 2011.

- Norvegia – Federația Rusă

Comisia a fost consultată cu privire la un proiect de acord și, în urma evaluării, l-a considerat conform cu regulamentul. Norvegia și Federația Rusă au semnat acordul privind micul trafic de frontieră la 2 noiembrie 2010. Procedurile de ratificare sunt în curs. Acordul este prevăzut a intra în vigoare în 2011.

2.3. Alte consultări

Comisia fusese consultată cu privire la proiectele de acorduri dintre Letonia și Federația Rusă, dintre Lituania și Federația Rusă și dintre România și Ucraina. S-a constatat că aceste acorduri sunt compatibile cu regulamentul, dar nu au fost încă semnate.

³ Pentru detalii, a se vedea primul raport privind micul trafic de frontieră, COM (2009) 383, p. 6-7.

În octombrie 2008, Comisia a formulat observații pe marginea proiectelor de acorduri dintre Bulgaria și Serbia și dintre Bulgaria și FYROM (Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei), dar din acel moment nu a mai fost consultată cu privire la aceste proiecte.

3. FUNCȚIONAREA ÎN PRACTICĂ A REGIMULUI SPECIFIC MICULUI TRAFIC DE FRONTIERĂ

3.1. Măsurile de facilitare utilizate de statele membre în acordurile bilaterale

În primul său raport, Comisia a constatat că acordurile privind micul trafic de frontieră prevăd condiții mai stricte decât cele permise de Regulamentul privind micul trafic de frontieră. De asemenea, a constatat că niciunul dintre acordurile în vigoare sau semnate nu utilizează toate măsurile de facilitare. Nu s-a schimbat nimic de atunci care să modifice această evaluare.

În special, sunt prevăzute restricții cu privire la perioada de ședere în Uniunea Europeană. În situațiile în care regulamentul permite unei persoane să rămână într-un stat membru timp de maximum trei luni într-o perioadă de timp dată, anumite (proiecte de) acorduri reduc intervalul maxim de ședere la 15 zile într-o perioadă de timp dată sau la 90 de zile într-o perioadă de 180 de zile. Trei acorduri prevăd ca persoana să aibă statutul de rezident al zonei de frontieră de trei ani; celelalte prevăd o perioadă de reședință de doar un an, în conformitate cu regulamentul. În cele din urmă, permisele de trecere locală a frontierei nu sunt eliberate gratuit, astfel cum se autorizează prin regulament, ci în baza unei taxe cuprinse între 20 și 35 EUR.

3.2. Utilizarea acordurilor bilaterale de către rezidenții din zonele de frontieră

Pentru a avea o prezentare de ansamblu a modului în care cetățenii utilizează acordurile privind micul trafic de frontieră, Comisia a solicitat statelor membre să îi trimită informații privind numărul de permise eliberate raportat la populația eligibilă totală, numărul cererilor refuzate și motivul refuzului, durata șederii și numărul de abuzuri/retrageri.

3.2.1. Numărul de permise eliberate

	<i>Număr de permise</i>	<i>Perioada⁴</i>	<i>Populația eligibilă totală</i>	<i>Permise eliberate comparativ cu populația eligibilă</i>
<i>Ungaria</i>	58 055	1/2008- 5/2010	400 000 – 450 000	aproximativ 13 %
<i>Polonia</i>	31 652	7/2009– 3/2010	1,2 milioane	aproximativ 2,7 %
<i>Slovacia</i>	1106	9/2008 -6/2010	415 000	aproximativ 0,3 %
<i>România</i>	20 308	10/2010-12/2010	1,2 milioane	aproximativ 2 %
<i>Slovenia</i>	15 623 treceri valide ale frontierei în prezent		250 000	aproximativ 6,2 %

⁴ Perioadele de timp diferă din cauza datelor diferite de intrare în vigoare a acordurilor.

Există un grad ridicat de absorbție a persoanelor care locuiesc în zonele de la granița cu România, datorită legăturilor puternice dintre România și Moldova, și cu Ungaria, deoarece majoritatea acestor persoane aparțin minorității etnice maghiare și au legături puternice cu Ungaria. Cetățenii care locuiesc în apropiere de frontierele Sloveniei și Poloniei utilizează într-o mai mică măsură permisele de trecere locală a frontierei, iar cei care locuiesc în apropiere de granița Slovaciei le utilizează în cea mai mică măsură.

3.2.2. *Cereri refuzate*

Ungaria a refuzat 838 de cereri în perioada decembrie 2007 – mai 2010, exclusiv în baza alertelor SIS sau a interdicțiilor de intrare și ședere pe teritoriul său. **Polonia** a respins 272 de cereri în perioada iulie 2009 – martie 2010, în principal în baza alertelor SIS, dar și din cauză că permisul deținut era încă valabil. **Slovacia** a refuzat 169 de cereri în perioada septembrie 2008 – iunie 2010, în principal deoarece solicitanții nu indicau un motiv economic întemeiat pentru trecerile frecvente ale frontierei, astfel cum este prevăzut prin acord. **România** a refuzat 972 de cereri în perioada octombrie – decembrie 2010, în principal deoarece solicitanții nu indicau un motiv economic întemeiat pentru trecerile frecvente ale frontierei sau se considera că aceștia prezintă riscuri legate de imigrația ilegală.

Procentul de cereri refuzate variază deci de la 13 % (Slovacia) la 4,7% (România) până la 1,4 % (Ungaria) și 0,85 % (Polonia). Astfel, se poate considera că acesta este relativ ridicat în Slovacia, scăzut în România și foarte scăzut în celelalte două țări membre. Principalele motive ale refuzului sunt alertele SIS sau faptul că solicitanții nu pot furniza motive legitime pentru trecerea frecventă a frontierei.

Slovenia a informat Comisia că nu efectuează refuzuri formale: în schimb, solicitanții își retrag cererea dacă sunt informați că nu întrunesc condițiile necesare.

3.2.3. *Durata șederii și numărul de treceri*

Regulamentul privind micul trafic de frontieră permite maximum trei luni de ședere neîntreruptă. Întrucât acesta a fost un subiect de discuție în timpul negocierilor din 2006, Comisia a fost interesată să primească informații privind durata de ședere în fiecare țară a posesorilor de permise de trecere locală a frontierei. Având în vedere că Regulamentul privind micul trafic de frontieră scutește, de asemenea, posesorii permiselor de vizarea pașapoartelor, a fost, evident, imposibil să se colecteze aceste informații prin compararea vizelor de intrare-ieșire.

Pentru a verifica dacă posesorii de permise de trecere locală a frontierei respectă regula de trei luni, Ungaria, Polonia, Slovacia și România își utilizează sistemele naționale de intrare-ieșire care permit calcularea duratei de ședere. Aceste state membre au fost, prin urmare, în măsură să ofere informații utile privind numărul de treceri și durata medie de ședere.

Ungaria nu deține detalii privind numărul de treceri, dar a remarcat că, în practică, permisele sunt utilizate zilnic sau odată la două zile, cu o durată medie de ședere de o zi. În perioada iulie 2009 – februarie 2010, s-au înregistrat aproximativ 1 550 000 de treceri cu un permis de trecere locală a frontierei. În ceea ce privește durata totală de ședere într-o perioadă de șase luni de la prima intrare, posesorii de permise rămân aproape întotdeauna trei luni, perioada maximă admisă.

Polonia a înregistrat 883 696 de treceri locale ale frontierei în perioada iulie 2009 – aprilie 2010, cifrele înregistrând o tendință de creștere. Numărul mediu de vizite efectuate în Polonia per permis de trecere locală a frontierei este de 20,4, iar durata medie de ședere este de aproximativ șase ore.

Slovacia a raportat că posesorii de permise de trecere locală a frontierei rămân, de obicei, una sau două zile.

România nu a trimis informații privind durata șederii și numărul de treceri existente în practică.

Slovenia nu deține informații exacte cu privire la frecvența trecerilor locale ale frontierei. Posesorii de permise de trecere locală a frontierei au posibilitatea de a rămâne timp de maximum șapte zile consecutive în zona de frontieră desemnată, dar cei mai mulți se întorc în aceeași zi sau în ziua următoare.

Din informațiile de mai sus reiese în mod clar că posesorii de permise de trecere locală a frontierei trec frontierele respective foarte regulat pentru a rămâne doar câteva ore sau una ori două zile odată. Regimul specific micului trafic de frontieră, acolo unde se aplică, servește astfel scopului său de a permite schimburile și cooperarea transfrontalieră și facilitează în mod real viața persoanelor care locuiesc în zonele de frontieră.

3.2.4. *Cazuri de abuz și retrageri de permise*

Ungaria a amendat 16 cetățeni ucraineni pentru depășirea duratei maxime de ședere în perioada ianuarie – aprilie 2010 și a refuzat intrarea în 1231 de cazuri deoarece persoanele în cauză rămăseseră deja timp de trei luni într-o perioadă de șase luni. Două permise au fost retrase în 2009 și patru în primele cinci luni ale anului 2010. În plus, s-a considerat că 18 permise nu au fost valabile, întrucât posesorilor li se interzisese intrarea și șederea în Ungaria după eliberarea permiselor.

Polonia a detectat 15 cazuri de abuz în perioada iulie 2009 – aprilie 2010. Acestea au inclus nouă persoane care locuiau în afara zonei specifice micului trafic de frontieră, cinci persoane care au rămas după expirarea perioadei permise și un caz de implicare ilegală în activități economice în Polonia. Aceste cazuri de abuz au condus la decizii prin care persoanele în cauză erau obligate să părăsească Polonia și care anuleau permisele acestora de trecere locală a frontierei. În perioada iulie 2009 – martie 2010, au fost adoptate 39 de decizii de retragere a permiselor de trecere locală a frontierei, reprezentând 1% din numărul total de permise eliberate în perioada respectivă.

Slovacia a detectat un caz de abuz în perioada septembrie 2008 – iunie 2010. Acesta a condus la expulzarea persoanei în cauză. În aceeași perioadă au fost retrase 11 permise.

Slovenia a detectat 11 cazuri de abuz privind micul trafic de frontieră în 2009, care au implicat contrabandă, imigrație ilegală și ședere în afara zonei de frontieră desemnate. Sancțiunile se bazează pe legislația națională și includ confiscarea temporară a permisului.

Austria a raportat un caz de abuz detectat privind un permis de trecere locală a frontierei eliberat de Slovacia unui cetățean ucrainean. În plus, agenții austriece care au participat la operațiuni comune au detectat mai multe cazuri de abuz (depășirea duratei maxime de ședere) din partea unor cetățeni ucraineni cu permise de trecere locală a frontierei eliberate de Ungaria. Alte state membre⁵ nu au detectat niciun caz de abuz.

Slovacia raportează, de asemenea, că au fost descoperiți cetățeni ucraineni cu permise de trecere locală a frontierei eliberate de mai multe state membre, care sunt utilizate pentru a trece anumite frontiere interne (Ungaria – Slovacia, Polonia – Slovacia). Slovacia a luat măsuri de pedepsire a unui astfel de comportament. Comisia este de părere că aceste treceri

⁵ Belgia, Elveția, Germania, Estonia, Spania, Franța, Lituania, Letonia, Malta, Norvegia, Portugalia și Suedia.

interne nu contravin regimului specific micului trafic de frontieră, atât timp cât persoanele în cauză rămân în zonele de frontieră respective.

România a detectat 27 de cazuri de abuz în perioada octombrie – decembrie 2010. 22 de permise au fost retrase și au fost emise cinci decizii de repatriere.

Pe baza cifrelor de mai sus, Comisia concluzionează că au loc relativ puține abuzuri în punerea în practică a acordurilor privind micul trafic de frontieră. În special, nu există dovezi că posesorii de permise de trecere locală a frontierei ar călători sistematic în alte state membre prin încălcarea normelor.

4. PROBLEME SPECIFICE ÎN CONTINUAREA RAPORTULUI PRECEDENT

4.1. Definiția zonei de frontieră

4.1.1. Generalități

Polonia⁶ a solicitat o modificare a modului în care regulamentul definește zona de frontieră⁷. Polonia consideră că actuala definiție are drept rezultat împărțirea zonelor integrate și exclude centrele politice și economice.

Definirea zonei de frontieră eligibile a fost unul dintre cele mai dificile puncte în cadrul discuțiilor pe marginea proiectului de regulament privind micul trafic de frontieră în 2006. Deși circulația transfrontalieră trebuia într-adevăr facilitată, trebuia să se țină seama, de asemenea, de cerințele de securitate ale întregului spațiu Schengen, întrucât regimul specific micului trafic de frontieră este o excepție de la normele generale privind trecerea frontierelor externe.

Comisia s-a arătat dispusă să discute dacă definiția zonei de frontieră este suficient de flexibilă. Cu toate acestea, nu a avut loc nicio astfel de discuție și niciun alt stat membru în afară de Polonia nu a solicitat modificarea definiției zonei de frontieră drept răspuns la chestionarul pentru prezentul raport. În realitate, un stat membru este de părere că definiția nu ar trebui modificată, iar Comisia ar trebui să dea dovadă de vigilență atunci când verifică dacă acordurile bilaterale respectă regulamentul, în special în ceea ce privește desemnarea zonei de frontieră.

Prin urmare, Comisia concluzionează că definiția actuală a zonei de frontieră (drept o zonă de 30 km care se poate întinde, în mod excepțional, până la 50 km) rămâne un compromis echitabil.

4.1.2. Regiunea Kaliningrad

Regiunea Kaliningrad din Federația Rusă a devenit o enclavă în interiorul Uniunii Europene ca urmare a extinderii UE în 2004. Aceasta are o populație de aproape un milion de locuitori, din care aproximativ 430 000 locuiesc în capitala Kaliningrad.

⁶ Cel mai recent, printr-o scrisoare a Ministrului afacerilor externe, dl Sikorski, și a Ministrului afacerilor interne și administrației, dl Miller, trimisă statelor membre și Comisiei în septembrie 2010.

⁷ Articolul 3 punctul 2 din regulament prevede: « „zonă de frontieră” înseamnă o zonă care nu se întinde mai mult de treizeci de kilometri de la frontieră. Localitățile care trebuie să fie considerate drept zonă de frontieră sunt precizate de statele în cauză în acordurile lor bilaterale astfel cum sunt menționate la articolul 13. Cu toate acestea, orice parte a uneia dintre aceste localități situată la peste treizeci de kilometri, dar la mai puțin de cincizeci de kilometri de linia de frontieră este considerată ca aparținând zonei de frontieră; »

În ultimele luni, Polonia⁸ (nu doar unilateral, ci și împreună cu Federația Rusă⁹) a solicitat operarea de modificări la Regulamentul privind micul trafic de frontieră „adaptate la situația specifică a regiunii Kaliningrad”.

Polonia susține că o conformitate strictă cu regulamentul ar împărți districtul Kaliningrad în trei zone – una reglementată de un acord privind micul trafic de frontieră încheiat cu Polonia, una reglementată de un acord cu Lituania și una fără niciun acord, întrucât se află în afara zonei de frontieră. Polonia solicită deci modificarea regulamentului pentru a permite includerea întregului district Kaliningrad.

Comisia reamintește statelor membre că UE a luat, în ultimii ani, o serie de inițiative concrete care demonstrează disponibilitatea acesteia de a facilita circulația rezidenților din Kaliningrad. Astfel de inițiative includ documentul de facilitare a tranzitului (FTD) și documentul de facilitare a tranzitului feroviar (FRTD)¹⁰, care au simplificat călătoriile dintre Kaliningrad și Rusia continentală, precum și Acordul între UE și Rusia privind facilitarea eliberării vizelor din 2007¹¹, care facilitează eliberarea de vize pe termen scurt pentru toți cetățenii ruși care călătoresc în țările Schengen. Comisia a recomandat renegocierea acordului privind facilitarea eliberării vizelor pentru a îmbunătăți modul de funcționare a acestora și pentru a introduce facilități suplimentare pentru toți cetățenii, inclusiv pentru rezidenții din Kaliningrad.

Cu toate acestea, având în vedere poziția specifică a Kaliningradului, Comisia consideră că ar putea fi justificată modificarea Regulamentului privind micul trafic de frontieră astfel încât întregul district Kaliningrad să poată fi tratat drept zonă de frontieră. Aceasta ar împiedica o divizare artificială a respectivei regiuni, în urma căreia unii locuitori nu ar beneficia de facilități pentru micul trafic de frontieră. De asemenea, aceasta ar permite intensificarea cooperării regionale. Comisia este, astfel, deschisă discuțiilor pe marginea unei astfel de modificări cu statele membre și cu Parlamentul European.

Între timp, Comisia încurajează Polonia și Federația Rusă, precum și Lituania și Federația Rusă să încheie acorduri bilaterale în condițiile regulamentului actual, ceea ce ar facilita imediat circulația rezidenților din Kaliningrad. Comisia descurajează încheierea de acorduri care nu respectă condițiile regulamentului.

4.2. Asigurarea medicală de călătorie

Din 2008 Polonia solicită, de asemenea, o modificare care ar urma să impună posesorilor de permise de trecere locală a frontierei să dețină o asigurare medicală de călătorie. De fapt, toate acordurile pe care Polonia le-a negociat includ deja o astfel de cerință. Motivul de îngrijorare este faptul că, în absența unei astfel de asigurări, posesorii de permise de trecere locală a frontierei ar trece frontiera doar pentru a beneficia de asistență medicală de urgență.

Comisia a afirmat în primul său raport privind punerea în aplicare a regulamentului că impunerea cerinței de a deține asigurare medicală de călătorie în acordul bilateral ar contraveni Regulamentului privind micul trafic de frontieră. Nici articolul 4 și nici articolul 9 nu menționează posibilitatea de a impune obligativitatea asigurării medicale de călătorie. Scopul acestor articole este de a facilita călătoriile prin simplificarea condițiilor de intrare și a

⁸ Scrisoarea ministrului afacerilor externe, dl Sikorski, și a ministrului afacerilor interne și administrației, dl Miller, trimisă statelor membre și Comisiei în septembrie 2010.

⁹ Declarația miniștrilor afacerilor externe polon și rus, dl Sikorski și dl Lavrov, „privind funcționarea normelor specifice micului trafic de frontieră în ceea ce privește regiunea Kaliningrad din Federația Rusă și teritoriile adiacente Republicii Polonia” din 6 aprilie 2010.

¹⁰ Regulamentul nr. 693/2003 din 14 aprilie 2003, JO L 99, 17.4.2003, p. 8.

¹¹ JO L 129, 17.5.2007, p. 27.

condițiilor de eliberare a permisului de trecere locală a frontierei. Acestea exclud, în special, necesitatea de a prezenta dovezi ale mijloacelor de subzistență. Mai mult, Codul vizelor obligă solicitanții de viză să dețină asigurare medicală de călătorie, dar posesorii de permise de trecere locală a frontierei sunt scutiți în mod expres de obligativitatea vizei. În fine, statele membre ale căror acorduri privind micul trafic de frontieră (în conformitate cu regulamentul) nu prevăd obligativitatea asigurării medicale de călătorie nu au semnalat cazuri în care posesori de permise de trecere locală a frontierei fără asigurare medicală au beneficiat de servicii medicale de urgență pe durata șederii lor pe teritoriul acestora.

Având în vedere cele de mai sus, Comisia își menține punctul de vedere potrivit căruia ar trebui avute în vedere alte soluții, cum ar fi încheierea unui acord bilateral între statele membre și țara terță în cauză privind rambursarea eventualelor costuri medicale ocazionate.

5. CONCLUZIE

Regimul specific micului trafic de frontieră este instituit de patru ani și există, totuși, doar patru acorduri privind micul trafic de frontieră în vigoare care au fost negociate în baza regulamentului. Cu toate acestea, alte trei acorduri – între Polonia și Belarus, între Lituania și Belarus și între Norvegia și Rusia – sunt prevăzute a intra în vigoare în următoarele câteva luni. Aceasta indică faptul că țările în cauză consideră acest regim util pentru intensificarea schimburilor comerciale, sociale și culturale transfrontaliere și a cooperării regionale.

Pe baza informațiilor relativ limitate disponibile, Comisia concluzionează că regimul specific micului trafic de frontieră funcționează bine în practică, întrucât ușurează semnificativ viața persoanelor care locuiesc în apropierea frontierelor terestre externe, existând puține dovezi că regimul ar face obiectul unor abuzuri.

În consecință, Comisia consideră că Regulamentul privind micul trafic de frontieră atinge echilibrul perfect între facilități și motivele de îngrijorare legate de securitatea spațiului Schengen în ansamblu. Prin urmare, Comisia nu ia în considerare modificarea Regulamentului privind micul trafic de frontieră fie pentru a redefini zona de frontieră, fie pentru a impune obligativitatea asigurării medicale de călătorie. Comisia solicită deci statelor membre semnatare ale unor acorduri care nu sunt conforme cu regulamentul să le modifice în concordanță cu procedura stabilită la articolul 13 din regulament. Dacă aceste acorduri nu sunt modificate, Comisia va fi obligată să facă uz de competențele sale în baza Tratatului pentru a asigura punerea în aplicare unitară și corectă a legislației UE.

În cazul specific al Kaliningradului, Comisia se pronunță în favoarea modificării Regulamentului privind micul trafic de frontieră astfel încât să includă întregul district Kaliningrad, sub rezerva unui rezultat favorabil al discuțiilor dintre statele membre și Parlamentul European.